

JONAS BONNIER

LAHKO MURHAT

TRUE CRIME -ROMAANI USKONLAHKON MURHISTA RUOTSISSA

KNUTBY

TAMMI

Jonas Bonnier

Helikopteriryöstö (2017, suom. 2018)

Lahkomurhat (2019, suom. 2020)

JONAS BONNIER

Lahkomurhat

Rikosromaani

Suomentanut Laura Kulmala

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Knutby* ilmestyi 2019.

Copyright © Jonas Bonnier 2019

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Laura Kulmala 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1838-0

Tämä kirja perustuu tositapahtumiin.

Asianosaisten kunnioittamiseksi ja suojelemiseksi kaikki nimet sekä osa paikoista on muutettu ja tiettyjä tapahtumia on lisätty tai poistettu. Näissä tapauksissa yhtäläisyydet todellisuuteen ovat tahattomia.

Muissa tapauksissa yhtäläisyydet todellisuuteen ovat tarkoituksellisia.

PROLOGI

Nainen nousee seisomaan pää riipuksissa. Hän ottaa tukea sängynpäädyistä ja huojahtaa, yrittää saada pyörivän huoneen pysähtymään. Siellä haisee oksennukselta. Räsymatolla sängyn vieressä on mahanesteiden ja pureskeltujen pitsanpalojen limaisia jäännöksiä. Hän on peittänyt ne vessapaperilla jotta ei joutuisi katselemaan niitä.

Vatsaa kouristelee kivuliaasti ja refleksinomaisesti, aina vain, vaikka mitään ei enää tule ylös. Hänen sinivalkoraidallisella puuvillayöpaidallaan on oksennusta, mutta sitä hän ei ole huomannut. Hän värisee vilusta. Vielä minuutti sitten – vai onko siitä jo tunti? – hänen selkensä ja otsansa olivat aivan hiessä, reidet liimautuivat yhteen ja lakana oli märkä. Nyt hänen hampaansa kalisevat kylmästä joka tuntuu leviävän verenkierron mukana sydäimestä kaikkialle ruumiiseen.

Tämä on helvetti. Ajatus häivähtää hänen mielessään ilman että hän ehtii kiinnittää siihen huomiota. Hän kohottaa päätään, räpäyttää pari kertaa silmiään ja onnistuu yllättäen tarkentamaan katseensa.

On alkuiltapäivä, mutta taivaankansi kohoaa horisontista kuin kulissi ja kaartuu korkeana ja harmaana viiden haalistuneen mäellä seisovan puutalon ylle. Harmaus saa ne näyttä-

mään murheellisilta, kuin ne olisi viskattu sinne yksinäisten, aikoinaan kaatamatta jätettyjen puiden sekaan.

Hän näkee ikkunasta sammaloituneet kalliosaarekkeet tummilla, savisilla pelloilla, joita peittää kellastunut ruoho. Pelto ei kykene imemään enempää vettä, ja joulukuun alussa sataneesta lumesta on jäljellä enää vastikään muodostuneisiin painaumiin syntyneitä matalia järviä. Ei ole enää pienintäkään toivoa että tulisi kaunis, valkoinen joulu.

Tämä on viimeinen kerta, kun hän joutuu katselemaan elotonta maisemaa.

Pahoinvointi palaa, se on kuin isku vatsaan. Hän ähkäisee. Kumartuu eteenpäin. Sänky alkaa pyöriä uudestaan, nyt yhä nopeammin. Hän päästää irti sängynpäädyistä ja alkaa hoiperrella kohti kylpyhuoneen ovea. Jostakin kuuluu vaikerointia, raastavasta ahdistuksesta kertovaa säälittävää, monotonista ääntelyä. Kuuluuko se hänestä? Ei, huoneessa on joku muukin. Kylpyhuoneen ovelle päästyään hän tarrautuu kahvaan saadakseen kiinni jostakin tukevasta.

Hän vapisee kauttaaltaan. Häntä ei ole koskaan paletannut näin kamalasti. Hän kompuroi kylpyhuoneeseen, sulkee oven perässään ja valahtaa polvilleen. Sitten hän ryömii kylpyammeen luokse ja onnistuu kuin onnistuukin avaamaan hanan, vaikka ammeen reuna on hänen kainaloidensa korkeudella.

Hän istuu pytylle siksi aikaa kun vesi valuu. Päässä tuntuva humina yltyy ohimoissa jyskyttäväksi pauhuksi, ja yllättäen suru valtaa hänet. Hänen vatsaansa kouristaa pari kertaa, mahahapot polttavat kurkkua, ja hän huomaa itkeä nyyhkyttävänsä. Kuinka hän ei ole huomannut sitä aiemmin?

Tuntuu ettei hän pysty hallitsemaan kehoaan. Hän avaa suunsa, kuolaa ja limaa valuu leukaa pitkin kaulalle, ja hän huutaa kurkku suorana. Kuuluuko se? Ei.

Äänetön huuto vaihtuu uudenaikaiseksi kouristukseksi, ja hänen hengityksensä salpautuu. Silmissä pimenee ja hän putoaa wc-istuimelta klinkkerilattialle. Olkapäätä jäytävä kipu saa hänet tuntemaan itsensä hetken todelliseksi. Maailma konkretisoituu ja muuttuu kovaksi, kouraantuntuvaaksi. Hän käpertyy sikiöasentoon, vetää polvet leukaan ja itkee hiljaa. Epätoivo väistyy jonkin syvemmän, viipyilevämmän tieltä: alistuneen surumielisyyden.

Hän kietoo kädet jalkojensa ympärille ja huomaa niiden olevan kylmät, aivan kuin hän olisi nukkunut ulkona. Hän tarttuu kylpyammeen reunaan ja vääntäytyy polvilleen. Amme on hieman yli puolillaan. Hän hivuttautuu reunan yli kuin se olisi esteradan este ja liukastuu, mutta onnistuu pääsemään takaisin jaloilleen. Kuuma vesi yltää häntä miltei polviin. Hän huojuu. Hänellä on yhä yöpaita yllään eikä hän halua ottaa sitä pois, ei halua olla alasti koska on niin kylmä. Hän sulkee silmänsä.

Mitä hän kuulee?

Vesi valuu edelleen. Sen paksu suihku rikkoo vedenpinnan. Kuuleeko hän muminaa seinässä olevien putkien kautta? Kuuleeko hän kylpyhuoneen oven avautuvan ja sulkeutuvan? Hän ei tiedä.

Hän on juuri kumartumassa eteenpäin sulkeakseen hanan, kun hän menettää tasapainonsa. Hän ei ehdi ajatella mitään, kaatuu vain eteenpäin. Hän lyö ohimonsa suihkuun, ja kun hänen ruumiinsa valahtaa ammeeseen, hän on jo kuollut. Hänen haljenneesta päästään vuotaa verta, joka kiemurtelee hiljalleen vedenpinnan alla kuin punainen silkkihuntu.

Hän makaa vatsallaan kasvot alaspäin. Lapsellinen, sini-raidallinen yöpaita sulkee hänen ruumiinsa sisälleen ja tekee näystä samalla sekä arvokkaan että traagisen.

KRISTINA FORSMAN

KESÄ–TALVI 1997

1

”Miten ruokakauppa voikin näyttää noin kauniilta?” Kristina Forsman kysyi.

Hän vitsaili. Punaista kaksikerroksista taloa, jossa oli valkoiset nurkkalaudat, ja matalampaa, jälkikäteen rakennettua ICA-kauppaa saattoi hyvällä tahdollakin kutsua lähinnä...

”Kubistiseksi?” Sindre ehdotti. ”Suorakulmistiseksi?”

Kristina nauroi, ja hänen naurunsa tarttui, sillä ilonaiheesta ei voinut erehtyä: hänen huojennuksensa kasvoi kilometri kilometriltä heidän ajaessaan yhä kauemmaksi Kristinehamnista.

Vihdoinkin.

He olivat kääntyneet Knivstan kohdalta ja saapuivat idästä Edsbron suunnasta harhailtuaan ensin runsaan tunnin Uplannin maaseudulla, jossa teitä reunustivat sadat punaiseksi maalatut, enemmän tai vähemmän ränsistyneet ladot tiheiden jalavametsiköiden ja koivikoiden suojissa. He ohittivat paikkakunnan nimen ilmoittavia tienviittoja ja muutamia metsässä häämöttäviä taloja ja tulivat sitten jälleen pit-

källe suoralle, johon nouseva aurinko loi valoaan toisiaan seuraavien hakkuuaukeiden lävitse.

Täysin odottamatta tien oikealta puolelta putkahti esiin Knutbyn krouvi ja vasemmalta puolelta kauppa, jonka tunnisti lipputangosta ja sisäänkäynnin yläpuolella komeilevasta ICA Knuten -kylistä.

”Kubistiseksi ja kauniiksi”, Kristina sanoi. ”Ja maagiseksi, vai mitä?”

Pelkääjän paikalla istuva Sindre tirskahti ja sanoi ettei paikan maagisuus oikein auennut hänelle. Kristina vilkaisi häntä pikaisesti syrjäsilmillä. He olivat samanikäisiä. Sindre täyttäisi kahden viikon kuluttua kaksikymmentäkuusi, mutta pyöreät silmälasit, lyhyeksi leikattu tukka ja vakava katse saivat hänet näyttämään vanhemmalta. Kaiken lisäksi hän pukeutui ukkomaisiin pikkutakkeihin, slipovereihin ja liian suuriin farkkuihin; keski-ikä oli koittanut Sindre Forsmanille varhain.

Paitsi silloin kun hän nauroi, sillä hänen naurunsa paljasti hänet. Niin Kristina oli ajatellut heidän ensi tapaamisestaan lähtien. Nauraessaan Sindre rentoutui ja hänestä saattoi aistia vakavamielisyyden taakse kätkeytyvän voiman, joka muulloin piilotteli hennossa rinnassa pikkuisen pyöreän mahan päällä. Aivan kuin mies olisi arkaillut näyttää maailmalle kuka hän oikeasti oli.

Takapenkiltä kuului vastalauseita. Kuusivuotias Iris ei ollut noin vain narrattavissa vaan ilmoitti, ettei hänkään nähnyt paikassa mitään maagista. Hän oli perinyt isänsä kalpeuden ja lähekkäin olevat silmät. Hän oli sellainen – tai sen ikäinen – lapsi jolla oli aina jotakin vastaan sanomista.

”Se on kuule äiti ihan tavallinen kauppa”, hän totesi pikkuvanhasta kun he ohittivat rakennuksen.

”Eikä ole”, Kristina vakuutti. ”Minusta se näytti lumotulta. Mitä sanotte, voisiko se olla?”

”Ai lumottu?” Anton kysyi.

Hän oli runsaan vuoden sisartaan nuorempi ja oli perinyt Kristinan tumman tukan ja ruskeat silmät. Varhaiskypsä poika olisi kovasti halunnut kuroa isosiskon epäreilun etumatkan umpeen. Molemmat olivat jo oppineet lukemaan.

”Ei se ole lumottu, äiti”, Iris huokasi, mutta hänen äänestään kuuli että hän olisi mieluusti uskonut asian olevan toisin.

”Jospa kuitenkin?” Kristina jatkoi itsepintaisesti. ”Ajatelkaas, jos tämä on sellainen kauppa, johon astuessaan näkee ensin vain tavallisia asioita, vihanneksia ja maitoa ja juustoa ja vessapaperia. Sitten kaupan perältä, pullonpalautuksen oikealta puolelta, paljastuukin ovi. Sen näkevät vain harvat ja valitut, ne jotka tietävät salaisuuden. Jos oven avaa...”

Hän piti pitkän tauon, eikä edes Iris tohtinut sanoa mitään. He ohittivat terveyseskuskeskuksen, jonka parkkipaikalla oli suuri kartta lähitienoosta, ja näkivät sitten Solvallaan ohjaavat tienviitat.

”Tästä oikealle”, Sindre sanoi.

Kristina kääntyi oikealle.

”Eikö sen pitänyt olla Gränsta?” hän kysyi, mutta samassa näkyviin ilmestyi kuin ilmestyikin kyltti jossa luki Gränsta.

Hän oli haaveillut tästä paikasta kuukausia. Todellisuus oli kuitenkin niin kaukana haaveista ettei hän kyennyt edes tuntemaan pettymystä. Hänen mielikuviansa kylä, pieni taajama, olikin pelkkä ruokakauppa ja tien toisella puolella sijaitseva ravintola. Siinä kaikki. Tulevina viikkoina Kristina huomaisi pitkillä kävelyretkillään paikkakunnan muutkin kolkat: Kaksi omakotitaloaluetta, joissa oli kylki kyljessä ränstytsejä, vuosisadan vaihteessa rakennettuja puutaloja ja seitsemänkymmentäluvulla miljoonaohjelman aikaan pystytettyjä tilitaloja. Metsään hujan hajan sijoitetut punavalkoi-

set ladot ja tallit, joista suurin osa oli hylättyjä ja tyhjillään, ja siellä täällä komeilevat modernit, valkoiset talot jotka oli käärtetty suoraan tehtaalta joskus yhdeksänkymmentäluvulla. Kaupan vieressä oli muutama vuokratalo, mutta siihen keskustan suunnittelu olikin sitten jäänyt. Parin hevoshaan päässä mäntymetsän laidalla oli koulu.

Täällä kirjoilla olevat ihmiset asuivat kirjaimellisesti kahden maantien varrella, ja kesän aikana Kristina tottuisi siihen, ettei mitään keskustaa ollut. Tähän verrattuna Kristinehamn tuntui New Yorkilta.

Taianomaista ICA Knutenia lukuun ottamatta, tietysti.

”Pullonpalautuksen vieressä olevasta ovesta pääsee salaiseen kauppaan”, hän jatkoi.

”Mitä siellä salaisessa kaupassa on?” Anton kysyi.

Hänkin olisi halunnut olla hiljaa, yhtä hiljaa kuin isosiskonsa, ja odottaa tarinan jatkoa. Uteliaisuus vei kuitenkin voiton.

”Siellä on korikaupalla limsaa”, Kristina vastasi nauraen. ”Ja irtokarkkeja kaikissa sateenkaaren väreissä, ja karkkipussit ovat niin pitkissä hyllyissä että on mahdotonta ehtiä loppuun asti ennen kuin kauppa menee kiinni. Siellä on juustonaksuja ja sipsejä...”

”Onko siellä tillin ja sipulin makuisia sipsejä?” Sindre kysyi.

”Siellä on punasipulin ja salaattisipulin ja purjosipulin makuisia sipsejä”, Kristina vastasi. ”Ja sitten siellä on jäätelöä...”

Nyt takapenkillä istuvat lapsetkin hokasivat leikin juonen.

”Onko siellä suklaakastiketta?” Anton huudahti.

”On, minttusuklaa- ja appelsiinikrokantti- ja Daimkastiketta”, Kristina lupasi.

”Entä onko siellä kotona tehtyjä tuotteja?” Iris tiedusteli vastahakoisesti.

Siitä lähtien kun äiti ja tytär olivat pari kuukautta sitten paistaneet vohveleita, Iris ei ollut muuta ajatellutkaan kuin jäätelötuotteja.

”On siellä tuotteja”, Kristina vakuutti. ”Ruudullisia ja raidallisia ja täysin sileitä, rapeita ja kovia tai pehmeitä ja makeita, juuri sellaisia kuin itse haluaa!”

Takapenkillä riemuittiin.

”Sellainen ruokakauppa se varmaankin on”, Kristina sanoi lopuksi käännettyään Sindren ohjeiden mukaisesti TASSin kattoristikotehtaan kohdalta vasemmalle.

Viidenkymmenen metrin päässä risteyksestä oli pieni mäennyppylä ja viisi taloa. Paikkaa kutsuttiin jostakin kumman syystä Gränstadaliksi, vaikkei se mikään laakso ollutkaan.

”Ja täällä taitaa olla talo odottamassa uutta perhettä. Talo jossa on lapsille ikiomat huoneet.”

Iris ja Anton vaikenivat, kun Kristina pysäytti auton keltaisen, kaksikerroksisen talon eteen, joka olisi voinut olla suoraan Melukylän lapsista kertovasta kuvakirjasta. He olivat aluksi vain vuokranneet talon, sillä heidän oli tarkoitus ostaa isompi sitten kun heillä olisi siihen varaa.

Kesän vehreys, syvälle vihreisiin metsiin työntyvien kivikkoisten laidunten yllä siniseltä taivaalta keltaisena helottava aurinko, talon vierustan kukkapenkkiin vaaleanpunaiset ruusut, jotka olivat vastikään puhjenneet kuin toivottaakseen heidät tervetulleiksi, ja vasta leikatun nurmikon tuoksu, joka tulvahti autoon samalla hetkellä kun Sindre avasi oven, saivat tarinan lumotusta ruokakaupasta tuntumaan äkkiä täysin uskottavalta.

Lapset hyppäsivät ulos takapenkiltä.

Kristina kiersi auton ympäri, ja hänen miehensä halasi häntä pitkään. Hän ei muistanut milloin viimeksi olisi tuntenut olonsa yhtä onnelliseksi.

”Tervetuloa Knutbyhyn”, Sindre sanoi.

2

”Kuulinko jonkun tarjoavan sataviisikymppiä tästä kauniista peilistä?” Olle Skoog kysyi ja heilutteli nuijaa valmiina osoittamaan sillä onnekasta ostajaa.

”Et kuullut, isä!” Peter huusi takaisin. ”Et kuullut kruunuakaan yli satasta!”

Kuului naurua. Kentällä huutokauppaa varten pystytetyn lavan edessä seisoivat viitisenkymmentä ihmistä ja itse lavalla huutokaupanpitäjä Olle Skoog, joka nyt nauhlitsi katseensa kiusoittelevaan poikaansa. Kesä oli ollut sateisin miesmuistiin; heinäkuussa mediassa oli uutisoitu päivittäin uusista tulvista, eikä jalkapallokenttä jolla huutokauppa pidettiin ollut viikon poutajaksosta huolimatta vielä ehtinyt kuivua.

Olle Skoog oli yksi Knutbyn Filadelfia-seurakunnan vanhimpia ja vaikutusvaltaisimpia jäseniä. Hän oli kuusikymmentävuotias ja näytti siltä kuin ei olisi koskaan muuta yllään pitänytkään kuin henkselihousuja. Ohimoita peittävät valkoiset hiustupsut leijailivat kuin kaksi pilvettä hänen päänsä molemmin puolin. Sen sijaan hänen poikansa Peter, jolla oli tumma, tuuhea hiuskuontalo ja siniset, uteliaisuudesta loistavat silmät, muistutti pikemminkin lontoolaisesta poolo-ottelusta repäistyä filmitähteä, joka oli jostakin syystä eksynyt uplantilaiselle, sorapäällysteiselle urheilukentälle. Peter Skoogin ulkonäön vuoksi tuntui itsestään selvältä että

hän saisi kaiken haluamansa – sehän oli vain oikeus ja kohtuus.

Taivas alkoi seljetä aamuisten tummien pilvien jäljiltä, joten päivästä tulisi aurinkoinen, mutta miellyttävä kesäinen lämpö oli kadonnut mystisesti jonnekin. Oli elokuun puoliväli, mutta ihmiset olivat kaivaneet keväällä säilöön panemansa toppatakit uudestaan esiin.

”*Eräällä* täällä näyttää olevan smoolantilaiset juuret”, Olle jyrisi tuomiopäivän äänellään. ”Äidin puolelta nimittäin!”

Kuului naurua. Olle oli aina suhtautunut ristiriitaisesti – sekä ylpeästi että levottomasti – siihen että Peterin äiti, Ann-Britt Skoog, oli lähtöisin varakkaasta perheestä Värnamosta. Siksi hän mieluummin vitsaili itse kuin antoi muiden vitsailla vaimonsa suhteellisesta vauraudesta.

”Minä tarjoan satakaksikymmentäviisi!”

Kaikki kääntyivät katsomaan, kuka suuremman tarjouksen oli tehnyt.

Kristina Forsmanin vieressä seisovalla Eva Skoogilla ei ollut mitään muiden katseita vastaan. Hän hymyili leveästi.

”Hahaa”, Olle naurahti iloisesti. ”Siitäs sait, Peter. Tämä käy kukkarosi päälle joka tapauksessa. Ensimmäinen? Toinen? Kolmas! Myyty herrasväki Skoogille Gränstasta. Lämpimät onnittelut!”

Mikäli saattoi sanoa, että knutbylaisilla oli oma murteensa, Olle Skoog puhui sitä.

”Mitäpä sitä ei appiukkonsa hyväksi tekisi?” Eva kuiskasi Kristinalle. ”Tarvitsetteko peiliä?”

Ihmiset taputtivat ja katsoivat odottavasti vuoroin Peteriä, vuoroin Evaa. Siinä missä Peter oli englantilainen filmitähti, Eva oli hänen latinovastineensa: tumma, kaunis ja punahuu-
linen. Kukaan ei olisi arvannut että hän oli kymmenen vuotta miestänsä vanhempi. Ei tosin tarvinnutkaan, sillä kaikki tie-

sivät sen. Ja kaikilla oli asiasta oma mielipiteensä. Eva riisui suuret aurinkolasinsa ja väläytti leveän hymyn joka paljasti punaisten huulten takaa täydellisen, valkoisen hammasrivistön. Hän kumarsi kevyesti. Ne jotka olivat toivoneet että puolisoiden välille leimahtaisi riita joutuivat pettymään.

Peter meni nauraen hakemaan peilin isältään, joka nosti yleisön nähtäväksi seuraavan arvoesineen.

”Seuraavaksi meillä on vuorossa paikallisen tuntemattoman kyvyn maalaus. Se esittää varmaankin hirveä. Tai iso koiraa. No, kenellä on ällää huutaa tämä oletettavasti monen tuhannen kruunun arvoinen löytö itselleen? Kuulinko jonkun tarjoavan viisikymppiä?”

Huutokauppa jatkui. Kun Kristina ja Sindre olivat heinäkuussa muuttaneet uuteen taloonsa, monet seudun asukkaista olivat olleet matkoilla, joko lomalla tai tapaamassa sukulaisia eri puolilla Ruotsia. Knutbyn urheilukentällä järjestettävä huutokauppa oli syyskauden virallinen lähtölaukaus, joka merkitsi kesäloman loppua. Aamulla Kristina ei ollut voinut olla tuntematta itseään debytantiksi matkalla ensimmäisiin tanssiaisiinsa. Hän oli leiponut viikolla pikkuleipiä buffettiin – shakkiruutuja ja vadelmakätköjä – vaikka kukaan ei ollut edes pyytänyt. Kun Eva Skoog oli nähnyt pikkuleipiä pursuavan pakastimen, hän oli purskahtanut nauruun.

”Oho! Eivät kävijät kyllä varmaankaan syö kuin nelisen-viitisenkymmentä shakkiruutua per henkilö. Emme me katso täällä Knutbyssä niin kovin ahneita ole.”

Kristinaakin alkoi naurattaa. Hänen leipomuksensa olisivat riittäneet jouluun asti.

Nyt Kristina ja Eva lähtivät kerhotalolle valmistelemaan iltapäivän päättävää kahvitarjoilua. Pukuhuoneista, varas-

tosta ja juhlasalista koostuva talo, jonka pienistä ikkunoista pääsi tuskin lainkaan päivänvaloa sisään, oli ankea rakennus. Lattiat olivat linoleumia ja huoneet matalia. Kristina tunnisti taittopöydät ja kukalliset pöytäliinat – ne olivat Ikeasta.

Kerhotalossa oli kaksi naista jotka olivat jo ehtineet kattaa buffetin lähes valmiiksi. Toinen heistä keskeytti puuhansa tullakseen tervehtimään.

”Kristina”, Eva sanoi, ”tässä on Irma. Irma, oletkin jo varmaan tavannut uuden pastorin rouvan?”

Kristina meni hetkeksi hämilleen ennen kuin käsitti, että Eva tarkoitti häntä.

Pastorin rouva. Kuinka ihmeessä hänestä oli sellainen tullut?

”Ahaa, sinä siis olet naimisissa Sindren kanssa”, Irma Flodqvist sanoi ja kätteli Kristinaa. ”Pär on kertonut sinusta.”

Irma oli pieni, laiha ja lyhyt nainen, ja hänen läpikuultava ihonsa paloi helposti auringossa. Irman mies Pär oli yksi uusista pastoreista, jotka Eva Skoog oli palkannut viimeisen vuoden aikana seurakuntaan. Flodqvistin pariskunnalla oli Forsmanien tapaan kaksi alle kouluikäistä lasta, mutta Kristina ei ollut tiennyt että myös hiljainen Irma oli nimitetty pastoriksi. Ei ennen kuin Eva nyt kertoi siitä.

Kristina kätteli naispastoria.

”Näin on”, hän sanoi. ”Muutimme kuukausi sitten.”

”Miten olet viihtynyt? Oletko hankkinut töitä?”

”En vielä”, Kristina vastasi yllättyneenä suorasukaisesta kysymyksestä. ”Olen kysellyt muutamasta paikasta, mutta kaikki ovat kesälomalla. Se on kyllä päiväkodissa työskenteleyn hyviä puolia. On pitkät lomat.”

”Päiväkodissa?”

”Olen ammatiltani lastentarhanopettaja”, Kristina selvensi.

”Ihanko totta?” Irma huudahti, ja hänen kasvoilleen levisi hymy. ”Näin oli tarkoitettu! Voisitko auttaa meitä siihen saakka kunnes löydät jotakin muuta? Lasten päivähoido ei oikein toimi täällä.”

”Tottahan toki”, Kristina vastasi tietämättä lainkaan mihin lupautui. ”Onhan minulla omat lapset hoidettavana, joten pari ylimääräistä tekee kaikesta vain helpompaa.”

Irma kääntyi Eva Skoogin puoleen.

”Tässä seurakunnassa on jotakin erityistä”, Irma sanoi. ”Kerta kaikkiaan. Suurkiitos sinulle.”

Eva nyökkäsi suopeasti.

Kristina ei ymmärtänyt mistä oli kyse – hänhän se oli luvannut auttaa lastenhoidossa, joten miksi Irma kiitti Evaa?

Huutokauppa päättyi, ja ihmisjoukko virtasi kerhotalolle ylistämään pikkuleipiä ja juomaan kahvia. Tieto siitä että Kristina oli luvannut huolehtia lapsista levisi kulovalkean tavoin perheiden keskuudessa, ja kaikkien osoittama huomio ja kiitollisuus saivat hänet tuntemaan itsensä iltapäivän tähdeksi. Hän rohkeni jopa ottaa viulunsa esiin ja soittaa pari kappaletta, vaikka hän vielä aamulla oli kieltäytynyt jyrkästi Sindren taivutellessa häntä. Monet lauloivat mukana, sillä täällä ihmiset todellakin osasivat laulaa.

On varmaankin parasta olla kuvittelematta että tässä on mitään henkilökohtaista, hän ajatteli. Hänhän oli uuden pastorin rouva, joten ei ollut mitenkään ihmeellistä että ihmiset hymyilivät hänelle ystävällisesti. Täysin väärässä hän ei kuitenkaan voinut olla; huoneessa vallitseva rakkaus ei ollut pelkkää kuvitelmaa.

Kristina oli tiskaamassa, kun Irma Flodqvist tuli uudestaan hänen luokseen. Hiljainen pastori hymyili ystävällisesti. Päätäväiset askeleet paljastivat että hänellä oli asiaa. Kris-

tina jätti lasit tiskiveteen odottamaan ja kuivasi kätensä esi-
liinaan.

”Hei taas”, hän sanoi.

”Kylläpä sinä ahkeroit”, Irma sanoi.

”Pitäähän sitä uutena seurakuntalaisena”, Kristina vastasi
ja peitti vaistomaisesti suun kädellään.

Hän oli tottunut teini-ikästä saakka piilottelemaan ulko-
nevaa hammasrivistöään. Lähinnä hampaat häiritsivät häntä
itseään. Lapsena isovanhemmat olivat kutsuneet hänen
ulkonäköään ”edulliseksi”. Hän ei ollut koskaan ollut huo-
miota herättävän kaunis, mikä oli etu vapaakirkollisessa
ympäristössä; Kristinan vanhemmat kuuluivat vapaakirkko
Missionsförbundetiin. Siinä missä murrosikä oli tehnyt
Kristinan ystävättäristä viehättäviä naisia, hän oli pysynyt
soveliaasti ”suloisena”.

”Niin”, Irma sanoi hymyillen. ”Aivan. Siitä minä oikeas-
taan... Eikö Eva ole puhunut kanssasi?”

”Mistä?” Kristina kysyi.

”Katsos kun me... äh, en oikeastaan haluaisi sanoa tätä.”

”Sano vain kaikin mokomin”, Kristina kehotti.

”No, kun sitä tulee uutena jonnekin, ei voi tietenkään heti
tietää kaikkea. Jos kyse olisi minusta, haluaisin ennemmin
jonkun sanovan jotakin kuin olla tietämätön.”

”Todellakin”, Kristina vahvisti, nyt varuillaan.

Oliko hän tehnyt jotakin väärää? Hän yritti miettiä, mitä,
mutta ei keksinyt.

”Me emme katsos pukeudu täällä noin”, Irma sanoi hiljaa.
”Olen pahoillani, että joudun sanomaan tämän.”

Kristina katsoi yllättyneenä vaatteitaan. Hänellä oli ja-
lassa lenkkarit, valkoiset Pumat, jotka hän oli ostanut
viime vuonna Nilsonilta. Hänen uudet beiget housunsa
olivat H&M:stä ja sinivalkoraidallinen pusero, jossa oli

venepääntie, oli eräästä kristinehamnlaisesta myymälästä, jonka tuotteet tulivat Tukholmasta. Mikä siis mahtoi olla ongelma?

Hän katsoi Irmaa kysyvästi.

”Niin, tuo on aika antava, jos ymmärrät mitä tarkoitan”, Irma Flodqvist sanoi ja nyökkäsi Kristinan puseroa kohti. ”Varsinkin, kun kumarrut eteenpäin.”

”Niinkö sinusta?”

”Riippuu tietysti siitä, mihin vertaa”, Irma sanoi sovittelevasti. ”Oikeastaan tämä on vain pikkujuttu. Mutta me suh-taudumme täällä hyvin varovaisesti juuri kaula-aukkoihin. Siihen, millaisen vaikutelman ne antavat, jos ymmärrät mitä tarkoitan.”

Hän hymyili, ja Kristina katsoi ympärilleen. Suurin osa ihmisistä vaikutti olevan lähdössä kotiin. Kristina huomasi vasta nyt, että naiset olivat pukeutuneet poikkeuksetta kaulaan saakka napitettuihin takkeihin, puseroihin ja neuleisiin. Hän tunsi punan leviävän poskilleen.

”Ei se niin vaarallista ole”, Irma naurahti torjuvasti huomattessaan Kristinan reaktion. ”Ajattelin vain mainita asiasta. Sillä jos minä en olisi sanonut mitään, kuka sitten?”

”Kiitos”, Kristina sai sanottua.

”Kuten sanottu, kukaan ei odota sinun tietävän kaikkea”, Irma sanoi ja jatkoi sitten heleämmällä, kovemmalla äänellä: ”Ja vakuutan vielä kerran, että kaikki ovat ikionnellisia siitä että olette täällä.”

”Niin”, Kristina vastasi.

Poskille noussut puna ei ottanut tasoittuakseen. Häntä hävetti edelleen, mutta ei kaula-aukon vaan oman reaktionsa vuoksi. Kenellä muka oli oikeus tulla sanomaan, miten hänen pitäisi pukeutua?

Irma vaikutti katuvaan sanojaan.

”Unohda koko juttu”, hän pyysi. ”Odotamme kovasti, että pääsemme kuulemaan Sindren saarnoja. Ja lastenhoidon ansiosta sinäkin olet tehnyt heti kättelyssä itsestäsi korvaamattoman. Olemme todella iloisia että olette täällä. Tulette huomaamaan, että Knutby Filadelfia on aivan erityinen seurakunta.”

**KARMIVA TOSITARINA KOKO RUOTSIN TUNTEMASTA
TAPAUksesta, JOSSA KNUTBYN KYLÄÄN ASETTUNUT
USKONLAHKO RYHTYI TOTEUTTAMAAN JUMALAN TAHTOA.
EIKÄ KAIKKIVALTIAS VAATINUT MITÄÄN VÄHEMPÄÄ KUIN
HENKILÖPALVONTAA, SEKSIRITUAALEJA
JA LOPULTA MURHIA.**

ISÄN, POJAN JA JEESUKSEN MORSIAMEN NIMEEN.

”Uskonnollisen hurmoksen ja väkivallan houreinen labyrintti.”

DAGENS NYHETER

”Tarina äärimmäisen kontrolloivasta, manipuloivasta ja
totaalisen todellisuudentajuttomasta uskonliikkeestä perustuu
silkkään faktaan. On käsittämätöntä, että tällaista tapahtui.”

NETTAVISEN

www.tammi.fi

9 789520 418380

84.2

ISBN 978-952-04-1838-0